Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάτυσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΘΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 10

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65.]

«Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος τὴν ὤθει . . .» (Σελ. 67, στήλ. 6'.)

Πρὶν προχωρήσῃ εἴκοσι βήματα, σταγόνες βροχῆς πλατεῖαι καὶ πυκναὶ κατέπεσον καὶ ἡ Πετρίνα ἐνόμισεν ὅτι ῥαγδαία βροχὴ ἤρχιζεν· ἀλλ' οὐδόλως διήρκεσε, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ διαρραγεῖσα ὑπὸ τῶν δονισμῶν τοῦ κεραυνοῦ, οἵτινές την ἀπεδίωξαν.

Τέλος εἰσήρχετο εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ τὸ σκότος εἶχε γίνῃ τόσον βαθύ, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί της δὲν ἠδύναντο νὰ το διαπεράσωσι πολὺ μακράν· ἀλλ' ἐν τῇ λάμψει κεραυνοῦ ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν μικρᾷ ἀποστάσει καλύβην εἰς ἣν ἦγεν ὁδὸς ἐσκαμμένη ὑπὸ βαθυτάτων τροχιῶν καὶ εἰσώρμησεν εἰς αὐτὴν αὐτομάτως.

Νέαι ἀστραπαὶ τῇ ἔδειξαν ὅτι δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ· τῷ ὄντι ἦτο σκέπη ἣν εἶχον κατασκευάσῃ ὑλοτόμοι ἐκ δεματίων, ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην της, κατεσκευασμένην καὶ αὐτὴν ἐκ δεματίων, ἐργάζωνται προφυλατόμενοι ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς. Μετὰ πεντήκοντα ἔτι βήματα, μετὰ δέκα μόνον, θὰ ἀπέφευγε τὴν βροχήν. Διήνυσε τὰ βήματα ταῦτα καὶ ἄνευ δυνάμεων, ἐξηντλημένη ἐκ τοῦ δρόμου, πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, κατέπεσεν ἀδρανὴς ἐπὶ τοῦ ῥώματος τῶν πελεκημάτων ἅτινα ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος τῆς καλύβης.

Καὶ πρὶν ἀναπνεύσῃ ὀλίγον, πάταγος φρικαλέος ἐπλήρωσε τὸ δάσος μετὰ τριγμῶν τοιούτων, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔμελε νὰ γίνῃ ἀνάρπαστον. Τὰ ὑψηλὰ δένδρα, μεμονωμένα ἕνεκα τῆς ἀποκοπῆς τῶν μικροτέρων, ἐκάμπτοντο, οἱ κορμοὶ αὐτῶν συνεστρέφοντο καὶ κλάδοι ξηροὶ κατέπιπτον πανταχοῦ μετὰ κρότων ὑποκώφων, κατασυντρίβοντες τὰς νεαρὰς παραφυάδας.

Ἡ καλύβη θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον ταῦτον ἢ τιναγμὸς σφοδρότερος ἔμελε νὰ την ἐξαρθρώσῃ;

Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ· φλὸξ μεγάλη μετὰ ὠθισμοῦ φοβεροῦ ἀνέτρεψεν αὐτὴν καὶ ἐσκοτισμένην καὶ καταπεπληγμένην ἐκάλυψε διὰ κλάδων. Ὅτε δὲ συνῆλθε καὶ ἐψηλάφα ἑαυτὴν ἵνα βεβαιωθῇ ἐὰν ἦτο ἀκόμη ζωντανή, παρετήρησεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν κατάλευκον ἐν τῷ σκότει δρῦν κεραυνόπληκτον, ἀποφλοιωθεῖσαν ἄνωθεν ἕως κάτω ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κατακειμένην πλησίον· ὅτε κατέπεσε πρὸ τῆς καλύβης ἐβομβοβόλησεν αὐτὴν διὰ τῶν συντριμμάτων της. Κατὰ μῆκος δὲ τοῦ γυμνοῦ κορμοῦ αὐτῆς δύο τῶν μεγίστων αὐτῆς κλάδων ἐκρέμαντο συνεστραμμένοι περὶ τὴν βάσιν. Σειόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐδονοῦντο μετ' ἀκαισίων στεναγμῶν.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἔβλεπεν ἐξαλλος τρέμουσα, περίφοβος συλλογιζομένη τὸν θάνατον, ὅστις πρὸ μικροῦ διῆλθεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ οὕτω πλησίον, ὥστε ἡ φοβερὰ αὐτοῦ πνοὴ την εἶχε πλαγιάσῃ κατὰ γῆς, εἶδε τὸ ἔνδον τοῦ δάσους ταρασσόμενον, ταυτοχρόνως δὲ ἤκουσε παράξενον βόμβον ἰσχυρότερον τοῦ βόμβου ταχείας ἁμαξοστοιχίας· βροχὴ καὶ χάλαζα κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ δάσους, ἡ καλύβη ἔτριξεν ἄνωθεν, ἡ στέγη της ἐσαλεύθη κυματοειδῶς, ἀλλὰ δὲν ἐξηρθρώθη.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ὕδωρ κατέρρευσε σχηματίζον καταρράκτας ἐπὶ τῆς κλιτύος, ἣν οἱ ὑλοτόμοι εἶχον κατασκευάσῃ κλίνουσαν πρὸς βορρᾶν· ἡ δὲ Πετρίνα χωρὶς νὰ βραχῇ ἐξέτεινεν ἁπλῶς τὸν βραχίονα καὶ ἔσβεσε τὴν δίψαν της ἐν τῷ κοίλῳ τῆς χειρός.

Καὶ νῦν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀναμένῃ νὰ παρέλθῃ ἡ καταιγίς. Ἀφ' οὗ ἡ καλύβη εἶχεν ἀντιστῇ κατὰ τῶν δύο τούτων μανιωδῶν προσβολῶν, θὰ ἀντέχε καὶ κατὰ πάσης ἄλλης· οὐδεμίαν δὲ οἰκίαν ἔστω καὶ τὴν στερεωτάτην ἐθεώρει ἀνταξίαν τῆς καλύβης ἐκείνης, ἧς αὐτὴ ἦτο ἡ κυρία. Ταῦτα διανοουμένη, ἐνεπλήσθη γλυκείας εὐεξίας, ἥτις διεδεχομένη τοὺς κόπους οὓς εἶχε καταβάλῃ πρὸ μικροῦ ἡ Πετρίνα, τὰς ἀγωνίας αὐτῆς, τὰς φρίκας, ἀπενάρκωσε τὴν κορασίδα. Καὶ τοι δὲ ἡ βροντὴ ἐξηκολούθει τοὺς κεραυνοὺς αὐτῆς καὶ τοὺς βόμβους, ἡ δὲ βροχὴ ἔπιπτε κρουνηδόν, καί τοι ὁ ἄνεμος ἔπνεε μετὰ πατάγου διὰ τῶν δένδρων, καὶ ἡ δεινὴ θύελλα ἐμαίνετο ἀνὰ τοὺς ἀέρας καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Πετρίνα ἐκτείνουσα τὸ σῶμά της ἐν τῷ μέσῳ τῶν πελεκημάτων, ἅτινά τῃ ἐχρησίμευον ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀπεκοιμήθη μετὰ συναισθήματος ἀνακουφίσεως καὶ θάρρους, ἅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τῇ ἦσαν ὅλως ἄγνωστα. Λοιπὸν ἀληθὲς ὄντως ἦτο ὅτι σώζονται οἱ τολμῶντες νὰ ἀγωνισθῶσι μέχρι τέλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Δὲν ἐβρόντα πλέον ὅτε ἡ Πετρίνα ἀφυπνίσθη· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπιπτεν ἔτι ἡ βροχὴ λεπτὴ καὶ συνεχής, συσκοτίζουσα

τὰ πάντα ἐντὸς τοῦ περιρρεομένου δάσους, δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς πορείας, ὤφειλε νὰ περιμένῃ.

Ἀλλὰ τοῦτο οὐδένα λόγον εἶχεν οὔτε νὰ την ἀνησυχῇ, οὔτε νὰ τῇ ἀπαρέσκῃ· διότι τὸ δάσος μετὰ τῆς ἐρημίας αὐτοῦ καὶ τῆς σιωπῆς δὲν την ἐφόβιζε καὶ ἡ Πετρίνα ἠγάπα ἤδη τὴν καλύβην ἐκείνην ἥτις τόσον καλῶς την εἶχε προστατεύσῃ καὶ ἐν ᾗ πρὸ μικροῦ εἶχεν εὕρῃ τόσον καλὸν ὕπνον. Ἐὰν δὲ ὤφειλε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ, ἴσως μάλιστα δὲν θὰ ἤθελε καὶ καλλίτερον μέρος, ἀφ' οὗ θὰ εἶχε σκέπην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κλίνην στεγνήν.

Ἐπειδὴ ἡ βροχὴ ἀπέκρυπτε τὸν οὐ-

«Ἤδη ὁ κεραυνὸς δὲν την κατεδίωκε πλέον, τὴν εἶχε προφθάσῃ» (Σελ. 67, στήλ. γ'.)

ρανὸν καὶ ἡ Πετρίνα ὅτε ἐκοιμήθη οὐδεμίαν εἶχε συνείδησιν πόσος χρόνος εἶχε παρέλθῃ, οὐδεμίαν γνῶσιν εἶχε τί ὥρα ἠδύνατο νὰ εἶνε· ἀλλ' ἀκριβῶς εἰπεῖν, ὀλίγον τῇ ἔμελε, διότι, ὅτε θὰ ἐπήρχετο ἡ ἑσπέρα, τότε θὰ ἐπληροφορεῖτο.

Ἀφ' ὅτου ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων οὔτε ἡσυχίαν εὗρεν οὔτε εὐκαιρίαν νὰ καλλωπισθῇ, καὶ ὅμως ἡ κόνις τῆς ὁδοῦ, μαστιζομένη ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, εἶχε καλύψῃ αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ πυκνοῦ στρώματος κονιορτοῦ κατακαίοντος τὸ δέρμα της. Ἦτο μόνη, τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰς τὸ αὐλάκιον τὸ ἐσκαμμένον πέριξ τῆς καλύβης, ἦτο καιρὸς νὰ ὠφεληθῇ τὴν περίστασιν ἥτις δὲν ὑπῆρχε πρίν· κατὰ τὴν ἐπίμονον δ' ἐκείνην βροχὴν οὐδεὶς θὰ την ἠνώχλει.

Τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός της περιεῖχε πλὴν τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου καὶ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου τῆς μητρός της, μικρὸν δέμα ἐντὸς ῥάκους τετυλιγμένον, ἀποτελούμενον ἐκ τεμαχίου σάπωνος, κτενίου μικροῦ, δακτυλήθρας καὶ τολύπης κλωστῆς μετὰ δύο βελονῶν ἐμπεπηγμένων εἰς αὐτήν! Ἐκδιπλώσασα αὐτό, ἐκδύεται τὸ φόρεμά της, ἐξυπολύεται τὰ σανδάλια καὶ τὰς περικνημῖδας καὶ κύπτουσα ὑπεράνω τοῦ ῥέοντος διαυγοῦς αὐλακίου, σαπωνίζει τὸ πρόσωπον, τοὺς ὤμους καὶ τοὺς πόδας. Ἵνα σπογγισθῇ δὲ εἶχε μόνον τὸ ῥάκος τὸ περικαλύπτον τὸ δέμα της, οὔτε μέγα οὔτε πυκνόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦτο προτιμότερον παρὰ τίποτε.

Ὁ καλλωπισμὸς οὗτος ἀνεκούφισεν αὐτὴν ὅσον καὶ ὁ καλὸς αὐτῆς ὕπνος, καὶ τότε ἐκτενίσθη βραδέως πλέξασα τὴν κόμην της εἰς δύο χονδροὺς πλοκάμους καὶ κρεμάσασα αὐτοὺς ὄπισθεν τῶν ὤμων της. Ἐὰν ἔλειπεν ἡ πεῖνα ἥτις ἐκ νέου ἤρχιζε νὰ σπαράττῃ τὸν στόμαχόν της ὡς καὶ τινα δήγματα τῶν σανδαλίων της ἅτινα εἶχον ἐνιαχοῦ ἐξερεθίσῃ τοὺς πόδας, θὰ ἦτο κατὰ πάντα ἥσυχος, ἔχουσα τὸν νοῦν ἤρεμον καὶ τὸ σῶμα ἐλαφρόν.

Κατὰ τῆς πείνης οὐδὲν ἠδύνατο, διότι ἡ καλόβη ἦτο μὲν σκέπη, ἀλλ' οὐδέποτε ἤθελε χορηγήσῃ τὴν ἐλαχίστην τροφήν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς ἐκδορὰς τῶν ποδῶν της, ἐσκέφθη ὅτι ἐὰν ἔφραττε τὰς ὀπάς, ἃς αἱ ἐκ τῆς πορείας ἐπιτριβαὶ εἶχον ἀνοίξῃ εἰς τὰς περικνημῖδάς της, θὰ ὑπέφερεν ὀλιγώτερον ἐκ τῆς σκληρότητος τῶν σανδαλίων καὶ πάραυτα ἐπεδόθη εἰς ἔργον. Τὸ πρᾶγμα ἀπέβη μακρὸν ἅμα καὶ δυσχερές, διότι θὰ εἶχε χρείαν νήματος πρὸς ἐπιδιόρθωσιν σχεδὸν παν τελείαν, ἀλλ' εἶχε μόνον κλωστήν.

Ἡ ἐργασία αὕτη εἶχε καὶ τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι ἐπασχολοῦσα τὴν Πετρίναν δὲν την ἄφινε νὰ συλλογίζεται τὴν πεῖνάν της· ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο καὶ νὰ διαρκέσῃ διὰ παντός. Ὅτε ἡ ἐργασία ἐτελειώθη, ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα μᾶλλον ἢ ἧττον λεπτή, μᾶλλον ἢ ἧττον πυκνή, ὁ δὲ στόμαχος ἐξηκολούθει καὶ αὐτὸς τὰς διαμαρτυρίας του μᾶλλον μᾶλλον ἀπαιτητικάς.

Ἐπειδὴ δὲ ἤδη ἐφαίνετο πλέον ὅτι μόνον τὴν ἐπιοῦσαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν στέγην της, πρὸς δὲ τούτοις ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο θαῦμα ἵνα τῇ φέρῃ νὰ δειπνήσῃ, ἡ πεῖνα, ἐπιτακτικωτέρα, ἥτις περὶ οὐδενὸς ἄλλου νὰ σκέπτεταί τῃ ἐπέτρεπεν ἢ περὶ τῆς τροφῆς, τῇ ὑπέβαλε τὴν σκέψιν νὰ κόψῃ καὶ νὰ φάγῃ βλαστοὺς σημύδας οἵτινες ἦσαν ἀναμεμιγμένοι ἐπὶ τῆς στέγης τῆς καλύβης, ἠδύνατο δὲ εὐκόλως νὰ τους φθάσῃ ἀνάρριχωμένη ἐπὶ τῶν δεματίων. Ὅτε ἐταξείδευε μετὰ τοῦ πατρός της εἶχεν ἴδῃ χώρας ἐν αἷς ὁ φλοιὸς τῆς σημύδας ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν ποτῶν· λοιπὸν δὲν ἦτο δένδρον δηλητηριῶδες. Ἀλλὰ θὰ την ἔτρεφε;

Θὰ ἐδοκίμαζε. Διὰ τοῦ μαχαιρίου της ἔκοψε κλάδους τινὰς πυκνοφύλλους καὶ διαιροῦσα αὐτοὺς εἰς μικρότατα τεμάχια, ἐπεχείρησε νὰ μασήσῃ ἓν ἐξ αὐτῶν.

Πολὺ σκληρὸν τῇ ἐφάνη, καί τοι οἱ ὀδόντες της ἦσαν στεροί, πολὺ στυφόν, πολὺ πικρόν· ἀλλὰ δὲν το ἔτρωγεν ὡς λίχνευμα· ὅσον κακὸν καὶ ἂν ἦτο δὲν θὰ παρεπονεῖτο, ἐὰν μόνον κατευνάσῃ τὴν πεῖνάν της καὶ την θρέψῃ. Ἐν τούτοις μόνον τεμάχιά τινα ἠδυνήθη νὰ καταπίῃ καὶ πάλιν ἔπτυσε σχεδὸν ὅλον τὸ ξύλον, ἀφ' οὗ μάτην το ἔστρεψε καὶ περιέστρεψεν ἐν τῷ στόματί της· τὰ φύλλα κατέβησαν μετὰ μικροτέρας δυσκολίας.

Ἐν ᾧ δὲ κατεγίνετο εἰς τὸν καλλωπισμόν της καὶ ἐπεδιώρθωνε τὰς περικνημῖδάς της καὶ προσεπάθει νὰ δειπνήσῃ διὰ τῶν κλάδων τῆς σημύδας, αἱ ὧραι εἶχον βαδίσῃ· καί τοι δὲ ὁ οὐρανὸς, τεταραγμένος ὑπὸ τῆς βροχῆς, δὲν τῇ ἐπέτρεφε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐφαίνετο ὅμως ἐκ τοῦ σκότους, ὅπερ ἀπό τινος χρόνου ἐπλήρου τὸ δάσος, ὅτι ἡ νὺξ θὰ προσήγγιζε. Καὶ ὄντως δὲν ἐθράδυνε νὰ ἔλθῃ, καὶ μάλιστα σκοτεινὴ ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἄνευ σκιοφωτος· ἡ βροχὴ κατέπαυσε καὶ ὁμίχλη λευκὴ ἀνεφάνη πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ Πετρίνα εὑρέθη βεβυθισμένη ἐν τῇ σκιᾷ καὶ τῇ σιωπῇ. Δέκα βήματα ἐμπροσθέν της καὶ πέριξ δὲν ἔβλεπεν, ὡς καὶ μακρὰν οὐδένα ἄλλον θόρυβον ἤκουε πλέον ἢ τὸν τῶν σταγόνων τοῦ ὕδατος τῶν κατακιπτουσῶν ἐκ τῶν κλάδων ἐπὶ τῆς στέγης της ἢ εἰς τὰ πλησίον τέλματα.

Εἰ καὶ ἦτο παρεσκευασμένη εἰς τὸ ὅτι θὰ πλαγιάσῃ ἐκεῖ, οὐχ ἧττον ὅμως ἠσθάνθη στενοχωρίαν τῆς καρδίας, εὑρεθεῖσα οὕτω μεμονωμένη καὶ πεπλανημένη ἐν τῷ δάσει ἐκείνῳ ἐν σκότει βαθυτάτῳ. Ἀναμφιβόλως εἶχε διέλθῃ ἐν τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ τόπῳ μέρος τῆς ἡμέρας, μόνον κινδυνον κινδυνεύουσα νὰ καταπαυνωθῇ· ἀλλὰ τὸ δάσος τὴν ἡμέραν δὲν

εἶνε τὸ δάσος τὴν νύκτα μετὰ τῆς σοβαρᾶς σιωπῆς αὐτοῦ καὶ τῶν μυστηριωδῶν σκιῶν, αἵτινες λέγουσι καὶ ἀποκαλύπτουσι πράγματα ταραχὴν ἐμποιοῦντα. Ὅθεν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκοιμηθῇ παρευθύς, ὡς ἤθελε, ταρασσομένη ὑπὸ τῶν σκαραγμῶν τοῦ στομάχου της, περίφοβος οὖσα ὑπὸ τῶν πλασμάτων τῆς φαντασίας της.

Ποῖα ζῷα πληροῦσι τὸ δάσος τοῦτο; Λύκοι ἴσως;

Ἡ σπέψις αὕτη την ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ληθάργου· ἐγερθεῖσα δὲ ἔλαβε ῥάβδον στερεάν, ὤξυνε τὸ ἄκρον αὐτῆς διὰ τοῦ μαχαιρίου της καὶ περιέκλεισεν ἑαυτὴν διὰ δεματίων. Τοὐλάχιστον ἐάν την προσέβαλλε λύκος, θὰ ἠδύνατο ὄπισθεν τοῦ χαρακώματος τούτου νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν, καὶ βεβαίως θὰ ἐτόλμα. Ἐκ τούτου δὲ ἀνεθάρρησε, καὶ ὅτε πάλιν κατεκλίθη εἰς τὴν ἐκ πελεκημάτων κλίνην της, κρατοῦσα τὸν πάσσαλον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΡΩΞΑΝΗΣ

— Ἄννα, διατί δὲν μανθάνεις τὸ μάθημά σου;

— Νά, δὲν μ' ἀρέσουν μήτε τὰ γράμματά, μήτε ἡ διδασκάλισσα· δὲν μ' ἀρέσουν!

— Καὶ ὅμως ἡ κυρία Ῥωξάνη εἶνε τόσον καλή!

— Καλή! ἐσένα σοῦ φαίνεται καλή· εἴδες πῶς με ἀγριοκυττάζει ἐμένα;

— Ἴσως θυμώνει μαζί σου διότι δὲν θέλεις νὰ μάθῃς.

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Καλλίτερα ἔχω νὰ θυμώσῃ, καὶ νὰ με τιμωρήσῃ μάλιστα παρὰ νὰ βασανίζωμαι μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο . . . Νά, ἰδέ τί το κάνω ἐγὼ τὸ βιβλίο μου.

Καὶ ἔρριψε τὸ βιβλίον της κατὰ γῆς.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβαινεν εἰς ἐπαρχιακὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς ἰδιωτικοῦ σχολείου τῆς κυρίας Ῥωξάνης.

Ἡ κυρία Ῥωξάνη ἦτο ξένη εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην· κάνεις δὲν εἴξευρε τὴν ἱστορίαν τῆς πτωχῆς διδασκαλίσσης, κάνεις δὲν ἐφαντάζετο ὅτι αὐτὴ ἄλλοτε εἶχε πλούτη καὶ ἔζη μεγαλοπρεπῶς· ἀλλὰ ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν της, ὅότι κατεστράφη ἡ τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν την εἶχε καταθέσῃ· ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν ὅπου κάνεις δὲν την ἐγνώριζε, καὶ ἤνοιξε μεταξὺ τῶν ἀγνώστων ἐκείνων σχολεῖον διὰ νὰ ζήσῃ· ἔζη πενιχρῶς, πολὺ πενιχρῶς, μέ τα ὀλίγα δίδακτρα, τὰ ὁποῖα τῇ ἔδιδον κατὰ μῆνα αἱ εἴκοσι μαθήτριαί της. Ἐφαίνετο καλῆς ψυχῆς, ἀγαθὴ καὶ πρᾶεῖα. Ὅλοι την ἐσέβοντο καὶ κάνεις δὲν ἠρώτα διατί ἦτο τόσον μελαγχολικὴ καὶ ὠχρά.

Οἱ ὀφθαλμοί της πολλάκις προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς Ἄννης, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἀτίθασσός την παρετήρει κρυφίως χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματος ἐκείνου.

— Κόρη μου, τῇ εἶπε μετ' ἀγαθότητος, ἔλα κοντὰ νὰ σε βοηθήσω νὰ μελετήσῃς τὸ μάθημά σου.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, κυρία· δὲν θέλω νὰ μάθω γράμματα.

— Τὸ εἰξεύρω· ὀκτὼ ἡμέρας τώρα ποῦ εἶσαι εἰς τὸ σχολεῖον ὅλο αὐτὸ μου ἐπαναλαμβάνεις· καὶ ὅμως ἔχεις καλὴ καρδιά, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν αἰσθάνεσαι πόσο θά τους εὐχαριστήσῃς ἂν μάθῃς γράμματα. Ἔλα, Ἄννα, ἄκουσε τί σοῦ λέγω καὶ κάμε ὅ,τι θέλουν οἱ γονεῖς σου.

«Εἰσώρμησεν εἰς τὴν καλύβην» (Σελ. 73. στήλ. α').

Ἡ Ἄννα ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔρριψε καὶ πάλιν κατὰ γῆς τὸ βιβλίον της, καὶ τὰ φύλλα του ἐσκορπίσθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως. Ψιθυρισμὸς ἀγανακτήσεως ἠκούσθη ἐκ τῶν θρανίων ὅπου ἐκάθηντο αἱ ἄλλαι μαθήτριαι.

Οὐδέποτε εἶχε συμβῇ εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο τοιοῦτο σκάνδαλον· διὰ τοῦτο ἐν μεγάλῃ σιωπῇ ἠκούσθη ἡ τιμωρία, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Ῥωξάνη ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἀνυπότακτον.

Ἡ Ἄννα κατεδικάσθη νὰ τρώγῃ κάθε μεσημέρι ξηρὸν ψωμὶ ἕως ὅτου μάθῃ νὰ συλλαβίζῃ.

Ἡ Ἄννα ἦτο μονογενὴς κόρη ἑνὸς πλουσίου σταφιδοκτήμονος. Οἱ γονεῖς της ἀπὸ ὑπερβολικὴν στοργήν, τὴν εἶχον παραχαϊδεύσῃ· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδον ὅτι ἡ Ἄννα ἔκαμε κακὴν χρῆσιν τῆς ἀγάπης των, ἀπεφάσισαν νὰ της σφίξουν τὰ λουρία, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν. Διὰ τοῦτο ὅτε τὴν ἐσπέραν ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνῇ ὅτι θ' ἀποθάνῃ πρὶν μάθῃ νὰ διαβάζῃ δὲν ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὰ δάκρυά της. Τὴν ἐπαύριον ἡ μήτηρ της ἐφρόντισεν ἡ ἰδία νὰ θέσῃ εἰς τὸ καλαθάκι τῆς κόρης της τὴν τροφήν της· ἔβαλε δὲ ἐν τεμάχιον ψωμιοῦ· τὸ φαγητὸν καὶ τὰ ἀμύγδαλα ἢ τὰ σῦκα, τὰ ὁποῖα τόσον ἠγάπα ἡ Ἄννα ἔλειπον ὁλοσχερῶς.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ἡ δὲ πείσμων κόρη ἀφ' οὗ καὶ πάλιν ἠρνήθη νὰ μελετήσῃ, ἔμεινε μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὸ πτωχικὸν φαγητόν της.

— Ἂν θαρροῦν πως μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ θά με κάμουν ν' ἀλλάξω γνώμην, ἔχουν λάθος, εἶπε μετ' ὀργῆς· καὶ πρῶτα πρῶτα δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ εἰς τὸ σπίτι γιὰ νὰ μυρίζω τὴν ὀρεκτικὴ μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν που θὰ φάγῃ ἡ κακὴ αὐτὴ γραῖα· ἐγὼ νὰ τρώγω ξηρὸ ψωμὶ καὶ αὐτὴ τόσο ὡραῖα πράγματα, ὄχι! αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ.

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Ἐπήδησε διὰ τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ χαμηλόν, εἰς τὸν μικρὸν κῆπον.

— Ὄχι, δὲν θὰ φάγω! ἐπανελάμβανε κατὰ νοῦν, διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἑαυτόν της εἰς τὴν ἀπόφασίν της, δὲν θὰ φάγω· καὶ ὅταν ἡ μητέρα μου ἰδῇ πως ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν πεῖναν, θὰ εἰπῇ νὰ μή με βασανίζουν πλέον νὰ μάθω γράμματα.

Ἐν ᾧ διέτρεχεν ὑπερηφάνως τὸ κηπάριον, ἔφθασεν εἰς μικρὰν σκιάδα, σκιασμένην δι' αἰγοκλήματος. Ἐντὸς αὐτῆς ἐκάθητο ἡ Κυρία Ρωξάνη, πλησίον της δὲ ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος ἦτο ἓν ποτήριον ὕδατος καὶ ἓν τεμάχιον ψωμιοῦ.

— Τί; εἶπεν ἡ Ἄννα μὲ ἔκπληξιν καὶ μὲ λύπην, αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ φαγητό της; καὶ τὸ τρώγει χωρὶς νὰ παραπονῆται! καὶ ὅμως αὐτὴ ξεύρει νὰ διαβάζῃ. Εἰς τὸ καλάθιον τῆς Ἄννης τὸ τεμάχιον τοῦ ψωμιοῦ ἦτο τόσον ὡραῖον, τόσον λευκόν, ἐν ᾧ τὸ ψωμὶ τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο νὰ φάγῃ ἡ Κυρία Ρωξάνη ἦτο μαῦρον καὶ ξηρόν.

Τὸ κοράσιον ὥρμησε πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως καὶ ἐπανῆλθε τρέχον κρατοῦν τὸ καλάθιον εἰς τὴν χεῖρα· ἐστάθη πρὸ τῆς διδασκαλίσσης:

— Κυρία Ρωξάνη, εἶπε μὲ φωνὴν συνεσταλμένην, θὰ κάμω μ' εὐχαρίστησι τὴν τιμωρίαν μου· ἀλλὰ σας παρακαλῶ, ἂς ἀλλάξωμε τὰ ψωμιά μας.

Αἱ ὠχραὶ παρειαὶ τῆς γραίας διδασκαλίσσης ἐκοκκίνησαν· ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ καὶ ἔκαμεν ἀρνητικὸν νεῦμα. Ἀλλ' ἡ Ἄννα ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα.

— Κυρία Ρωξάνη, εἶπε μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα κατέβρεχον τὰς ῥοδόχρους παρειάς της· πάρετε τὸ ψωμί μου καὶ θὰ διαβάζω ὅσο θέλετε!

Οὐδέποτε εἰς τοὺς χρόνους τοῦ πλούτου της ἔφαγεν ἡ Κυρία Ρωξάνη ψωμὶ γευστικώτερον καὶ ὀρεκτικώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφαγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔχουσα τὸν ἕνα της βραχίονα πέριξ τοῦ λαιμοῦ τῆς μικρᾶς Ἄννης, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε ἐνύκτωσεν, ἅμαξα γεμάτη παντὸς εἴδους ἐκλεκτῶν τροφῶν ἦλθε καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ σχολείου.

Τὴν ἄμαξαν ὡδήγει αὐτοπροσώπως ὁ πατὴρ τῆς Ἄννης, ὅστις μὲ λόγους πλήρεις εὐγνωμοσύνης ἤθελε νὰ προσφέρῃ τὰς τροφὰς ἐκείνας εὐγενῶς εἰς τὴν διδασκάλισσαν τῆς θυγατρός του· εἰς αὐτὴν ὤφειλε τὴν μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἄννης· ὅτε δὲ τὴν ἐγνώρισε περισσότερον ἐξετίμησεν ἔτι μᾶλλον τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα αὐτῆς. Δι' ὃ μετά τινα χρόνον προσέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν του, ὡς οἰκοδιδάσκαλον καὶ παιδαγωγὸν τῆς μονογενοῦς καὶ πολυαγαπήτου καὶ τόσον καλῆς τώρα

«Ἐξυπολύεται τὰ σανδάλια καὶ τὰς περικνημῖδας» (Σελ. 74, στήλ. 6'.)

θυγατρός του. Ὅλοι την τιμοῦν καὶ την σέβονται ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης, ὡς νὰ ἦτο μάμμη.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Ἄννα ἔμαθε γρήγορα ν' ἀναγινώσκῃ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη, καὶ ὅτι γίνεται ὁσημέραι κόρη ἀληθῶς μορφωμένη, μὲ ψυχὴν εὐγενῆ, μὲ γνώσεις καὶ μὲ τρόπους ἀβρούς;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΣ

— Καλημέρα, Ἀντώνη.

— Καλημέρα, Νικόλα, ἀπεκρίθη φιλικῶς ὁ Ἀντώνιος Λάτρης ἀναγνωρίσας ἀμέσως τὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Νικόλαος Μπούρσιφλος ἦτο ὁ μονάκριβος υἱὸς τοῦ πρὸς μητρὸς θείου τοῦ Ἀντώνη. Ἦτο δεκαοκτὼ ἐτῶν, εἶχε δὲ φυσιογνωμίαν ὄχι μὲν ἀντιπαθητικήν, ἀλλὰ ἐκφράζουσαν πολλήν, πολλὴν ἀπλοϊκότητα.

— Αἴ, τί καινούργια; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἐξάδελφός του.

— Καλά, εὐχαριστῶ . . . δηλαδή, δὲν εἶμαι ἄρρωστος . . . μὰ πάλι δὲν εἶμαι καὶ καλά, δὲν εἶμαι διόλου εὐχαριστημένος. . .

— Μπᾶ! καὶ τί ἔχεις, Νικόλα μου, ἔπαθες τίποτα; σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα:

— Ἄχ! ναί, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ δυστυχὴς Νικόλας στενάζων. Δὲν εἶνε καὶ δυστύχημα . . . γιατὶ δὲν ἀπέθανε κανείς. μὰ πάλι εἶνε δυστύχημα γιατὶ δὲν ξεύρω τί νὰ κάμω. Συλλογίσου πως ἔχω ἕνα νουνό . . . αὐτὸ δὲν εἶνε δυστύχημα, τὸ ἐναντίο εἶνε εὐτύχημα, γιατὶ μοῦ στέλλει κάθε χρόνο ἕνα δῶρο . . . μὰ νὰ τὸ δυστύχημα: πρέπει νὰ του γράψω διὰ τὴν ἑορτή τού που εἶνε μεθαύριο καὶ ὁ πατέρας μου λείπει. Ἕως τώρα ἐκεῖνος μοῦ ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς· ἐγὼ τας ἀντέγραφα καὶ τας ἔστελλα . . .

Ὁ Ἀντώνιος ἐλυπήθη τὸν δυστυχῆ ἐξάδελφόν του· μαντεύων δὲ τί ἤθελεν οὗτος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ζητήσῃ, τῷ εἶπε:

— Ἀφ' οὗ ὁ πατέρας σου λείπει, θέλεις νὰ την γράψω ἐγὼ αὐτὴν τὴν περίφημον ἐπιστολήν;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ θέλω, λέγει; Θά μου κάμῃς τὴν μεγαλείτερη χάρι τοῦ κόσμου. Νὰ σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ ἔλεγά πως θά μού το προτείνῃς μόνος σου. Εἶσαι τόσον καλός! Μὰ δὲν ἠθέλησα νὰ κάμῃς ὅλον τὸν κόπο. Τὴν ἄρχισα μόνος μου τὴν ἐπιστολή.

Ὁ Νικόλας ὁμιλῶν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τεμάχιον χαρτίου ἐπιμελῶς διπλωμένον. Ὁ ἐξάδελφός τού το ἤνοιξεν. Ἐπάνω ἐπάνω τῆς σελίδος μὲ κεφαλαῖα γράμματα ἦσαν αἱ τρεῖς αὗται λέξεις: «Ἀγαπητέ μου νουνέ!

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος γελῶν, αὐτὸ ἐννοεῖς, ὅτι ἔχεις ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολήν;

— Ναί, ἐξάδελφε· καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος πού σε βλέπω νὰ γελᾷς, γιατὶ θὰ εἰπῇ πως δέν τα κατάφερα ἄσχημα.

Ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν διὰ νὰ συντάξῃ ὁ Ἀντώνιος ὑπόδειγμα ἐπιστολῆς βραχείας καὶ ἁπλῆς, ὥστε ὁ νουνὸς τοῦ Νικόλα, γνωρίζων βεβαίως τὴν νοημοσύνην τοῦ βαπτιστικοῦ του, νὰ πιστεύσῃ ὅτι την ἔγραψεν ὁ ἴδιος.

— Καὶ πῶς ἐτελείωνεν ὁ πατέρας σου τὴν ἐπιστολήν σου; τὸν ἠρώτησε μόνον.

— Ἔγραφε: ὁ ἀφωσιωμένος βαπτιστικός σου.

— Καλά· αὐτὸ λοιπὸν εἰμπορεῖς νὰ τὸ βάλῃς μόνος σου.

Καὶ ἔγραψε ὡς τέλος τῆς ἐπιστολῆς: «Διατελῶ μὲ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν ὁ κτλ. κτλ.

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε· ἀπὸ μεγάλη φροντίδα μ' ἔβγαλες. Γιὰ τὸν κόπο σου θὰ σου δείξω τὴν ἀπάντησί που θὰ μου στείλῃ ὁ νουνός μου.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀφ' οὗ ἔσφιγξε μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν χεῖρα τοῦ Ἀντωνίου.

Μετά τινας ἡμέρας ἦλθε πάλι πρὸς αὐτὸν μὲ καταιβασμένα μοῦτρα.

— Τί παράξενο πρᾶγμα, ἐξάδελφε, τῷ εἶπε· ὁ νουνός μου μοῦ ἔστειλε πίσω τὴν ἐπιστολή μου· μοῦ λέγει νὰ τὴν ξαναδιαβάσω καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἐκοιμώμουν ὅταν ἔγραφα τὸ τέλος της. Καὶ ὅμως την ἔγραψα ἀπαράλλακτα μὲ τὸ σχέδιό που ἔκαμες.

Ὤ, πραγματικῶς! ὁ καϊμένος ὁ Νικόλας την εἶχε ἀντιγράψῃ κατὰ λέξιν· ἐτελείωσε λοιπὸν ὡς ἑξῆς τὴν ἐπιστολήν του:

«Διατελῶ μὲ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν ὁ κτλ. κτλ.

Νικόλαος Μπούρσιφλος.»

Ὁ νουνός του ὑπέθεσεν ὅτι ἐκοιμᾶτο ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' οἱ ἀναγνῶσται μας ἐκατάλαβαν ὅτι ἐκοιμᾶτο καὶ πρὶν την ἀρχίσῃ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΥ

Εἷς ῥάπτης, ἐπικινδύνως ἀσθενής, εἶδε παράδοξον ὄνειρον. Εἶδε νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα σημαία ὑπερμεγέθης ἀποτελουμένη ἀπὸ ὅλα τὰ τεμάχια τῶν διαφόρων ὑφασμάτων τὰ ὁποῖα εἶχε κλέψῃ. Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἐκράτει τὴν σημαίαν διὰ τῆς μιᾶς χειρός, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τον ἐκτύπα διὰ σιδηρᾶς ῥάβδου.

Ὁ ῥάπτης ἐξυπνήσας ἔταξε νὰ γίνῃ τίμιος, ἐν ᾧ περιπτώσει θεραπευθῇ. Μετ' ὀλίγον ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε δυσπιστίαν εἰς ἑαυτόν, διέταξεν ἕνα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του νὰ τῷ ὑπενθυμίζῃ τὴν σημαίαν ὁσάκις ἔκοπτε νέον ἔνδυμα.

Ὁ ῥάπτης ἐπί τινα καιρὸν ἤκουε προθύμως τὴν φωνὴν τοῦ μαθητευομένου του· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τον προσεκάλεσεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος νὰ τῷ κόψῃ ἀρχιερατικὴν

στολὴν καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ὕφασμα. Ἐνώπιον τοῦ πολυτίμου καὶ καταχρύσου ἐκείνου ὑφάσματος ὁ ῥάπτης ἐνεθυμήθη τὴν παλαιάν του τέχνην καὶ δὲν ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν. Ὁ μαθητευόμενος κατὰ τὴν συνειθισμένην ὥραν τῷ ὑπενθύμισε καὶ πάλιν τὴν σημαίαν τοῦ ἀγγέλου.

— Μ' ἐξάλισες μὲ τὴν σημαίαν σου, τῷ εἶπεν ὁ ῥάπτης· ἡ σημαία που εἶδα εἰς τὸν ὕπνο μου δὲν εἶχε τέτοιο ὕφασμα· ἐνθυμοῦμαι μάλιστά πως ἔλειπαν καὶ μερικὰ κομμάτια· αὐτὸ που πῆρα ἀπὸ τὸ δεσπότη θὰ συμπληρώσῃ ἐκεῖνο που ἔλειπε.

(*Ἀνατολικὸς μῦθος*).

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΛΟΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Λουλοῦ, ἡ πολυαγαπημένη κούκλα τῆς Νίτσας, εἶνε ἄρρωστη, καὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολύ, πολὺ λυπημένη.

Ἔξαφνα τῆς ἀρρώστησε ἡ καϊμένη ἡ Λουλοῦ· ἔγιναν χλωμὰ τὰ μάγουλά της, τὰ ματάκια τής που ἔλαμπαν ἔγιναν θαμπά· τὰ χειλάκια τής που ἦσαν κόκκινα σὰν κεράσι ἄσπρισαν. Εἶνε βαρειὰ ἄρρωστη ἡ Λουλοῦ, καὶ ἡ Νίτσα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

Τί νὰ κάμῃ; ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήσῃ βοήθεια; ποιος νὰ της γιατρεύσῃ τὴν κόρῃ της; Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ βρέχουν τὰ χιονόλευκα μάγουλά της.

Τὴν ἐτύλιξε 'ς τὸ παπλωματάκι της καὶ την ἔφερε 'ς τὸ μαγειρειό.

— Ἂς τῆς κάνω κανένα ζεστὸ τῆς Λουλοῦς μου· μπορεῖ νὰ ζεσταθῇ, καὶ νὰ ἔλθῃ 'ς τὰ σύγκαλά της. Μὰ αὐτὴ εἶνε κρύα, ξυλιασμένη, παγωμένη! εἶπε ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

Τὴν ἤκουσε ὁ Ἀλέκος, ὁ ἀδελφός της καὶ ἔτρεξε.

— Νίτσα μου, τί ἔχεις, Νίτσα μου!

— Ἡ Λουλούκα μου πάγωσε . . . πεθαίνει . . . πέθανε!

— Μπᾶ! αὐτὸ εἶνε; εἶπε ὁ Ἀλέκος· ἐγὼ σὰν μεγαλώσω θὰ γίνω γιατρός· τί πειράζει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τώρα, ἀφ' οὗ ἡ Λουλούκα σου δὲν περιμένει νὰ μεγαλώσω. Σπάσου.

Καὶ ἀνέβῃ τρέχοντας 'ς τὸ δωμάτιό του, κ' ἔφερε τὸ καλαθάκι του μὲ τὰ ἰατρικά που ἔχει καὶ παίζει ὅταν κάνῃ 'ς τὰ ψεύματα τὸν ἰατρό.

Ἡ Νίτσα ἀκόμη κλαϊμένη προσπαθεῖ νὰ φέρῃ 'στὸν ἑαυτό της τὴ Λουλοῦ. Ὁ Ἀλέκος κάθεται 'ς τὸ πλάϊ της καὶ περιμένει νὰ ἰδῇ τί ἐνέργεια θὰ φέρῃ τὸ ἰατρικό.

Ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα καὶ χαμογελᾷ, εὑρῆκε τρόπο νὰ κάμῃ καλὰ σὰν καὶ πρῶτα τὴ Λουλοῦ· θὰ τής κάμῃ νὰ ῥοδοκοκκινίσουν τὰ μαγουλάκια καὶ τὰ χειλάκια της, θὰ τής κάμῃ νὰ λάμπουν πάλι τὰ ματάκια της.

Πῶς; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ Ἀλέκου. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους, ποιὰ ἀπὸ τὰς μικράς μου φίλας εἰμπορεῖ νὰ μου εἰπῇ αὐτὸ τὸ μυστικό, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ἰατρικὸ που ἰατρεύει τὲς κοῦκλες;

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ῥωσσικὸν διήγημα)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 71]

ΠΛΗΣΙΟΝ τοῦ οἰκίσκου ἡ ὁδὸς ἐκλείετο διὰ ξυλίνου φραγμοῦ, ὁ ὁποῖος ἠνοίγετο ὀσάκις διέβαινεν ἅμαξα. Ἂν διερχόμενος ἐκεῖθεν ἠθέλατε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας, ἔπρεπε νὰ περιμείνετε νὰ ἔλθῃ τις νὰ ἀνοίξῃ τὸν φραγμόν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπεριμένετε πολύ· ἅμα σᾶς διέκρινεν ὁ Ματῆς, τοῦ ὁποίου τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν στρογγύλων παρειῶν του, θὰ ἔτρεχε ταχέως. Ἂν καὶ ὁ Ματῆς ἔτρωγε καθ' ἑκάστην ξηρὸν ψωμὶ καὶ τεμάχιον παστοῦ ἰχθύος ἢ ὀλίγον ξυνόγαλον, ἐν τούτοις ηὐχαριστεῖτο ἀπὸ τὴν τροφήν του πολὺ περισσότερον παρὰ ἄλλος ἀπὸ πολυτελῆ γεύματα. Ἦτο δὲ προφανὲς ὅτι καὶ τὸν ὠφέλει ἡ πτωχικὴ ἐκείνη τροφή. Ἡ κεφαλή του ἀνέβαινεν ὁλονὲν πρὸς τὰ ἄνω, αἱ δὲ παρειαί του ἐγίνοντο στρογγυλώτεραι καὶ ῥοδινότεραι.

Ὁ Ματῆς ἐμάνθανε καθ' ἑκάστην πολλὰ πράγματα· δὲν προώδευε πολύ, εἶνε ἀληθές, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἐξεύρε νὰ στέκεται μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω ἂν τὸ ἔδαφος ἦτο πολὺ ξηρόν. Ὅτε ἡ μάμμη του ἔκλυνεν εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ὁ Ματῆς ἔρριπτεν εἰς τὸ νερὸν τὸ ἀγκίστριόν του, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως σπανίως ἐπιάνοντο ψάρια. Ἠδύνατο μὲ πολλὴν τέχνην νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς χιόνος τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῶν διαφόρων πτηνῶν, εἴξευρε μάλιστα καὶ νὰ ἱππεύῃ καὶ νὰ προχωρῇ μάλιστα ἕως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, μέχρι τοῦ ποτιστηρίου, ἰδίως ὅταν ἐβάδιζέ τις πλησίον του καὶ τὸν ἐπράτει ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ζῴου· εἶχεν ἀκόμη τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ κατασκευάζῃ ἵππους, ἀγελάδας, κύνας ἀπὸ κώνους πίτυος, ἐμπήγων τέσσαρα τεμάχια ξύλου διὰ νὰ σχηματίσῃ τοὺς πόδας καὶ ἕνα διὰ τὴν κεφαλήν. Ὅλα δὲ αὐτὰ δὲν ἦσαν μικρὸν πρᾶγμα διὰ παιδίον πέντε ἢ ἓξ ἐτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Ματῆς δὲν ἦτο ἐντελῶς εὐτυχής. Τοῦ ἔλειπε κάτι τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν εὐτυχίαν του.... Δὲν εἶχε πανταλόνι, καὶ δὲν εἰμπόρει ἀκόμη νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του ὡς σπουδαῖον ἀγόρι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐφόρει τὸ ἀνδρικὸν τοῦτο ἔνδυμα.

Ἡ ἔλλειψις αὕτη τοῦ πανταλονίου προήρχετο ἀπὸ δύο λόγους. Ἐν πρώτοις ὁ πάππος καὶ ἡ μάμμη τοῦ Ματῆ ἦσαν πολὺ πτωχοὶ καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τῷ ἀγοράσουν· ἔπειτα δὲ ἦτο καὶ συνήθεια εἰς τὰ παιδία τοῦ χωρίου νὰ κάμνουν καὶ χωρὶς πανταλόνι· ὁ Ματῆς συνεμορφοῦτο πρὸς τὴν συνήθειαν ἐκείνην· ἀλλ' ἐνῷ τὰ ἄλλα παιδία τὴν κυριακὴν καὶ τὰς ἑορτὰς ἔφερον πανταλόνια ὅπως οἱ μεγάλοι, ὁ Ματῆς ἦτο ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόρει ποτὲ τὸ ἔνδυμα τοῦτο.

Παρῆλθε πολὺς καιρὸς πρὶν ὁ Ματῆς ἐννοήσῃ τὴν ἔλλειψιν ταύτην· ἐβάδιζε καὶ ἔτρεχε μὲ τὸ πουκαμισάκι του εὔθυμος καὶ ὑπερήφανος ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἄλλο ἔνδυμα εἰς τὸν κόσμον· ἀλλὰ πρωΐαν τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου συνῆλθον εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤτις ἦτο ἀντίπεραν, ὁ μικρὸς Ματῆς ἐδήλωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς θέλει νὰ ὑπάγῃ.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, παιδάκι μου.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Ματῆς.

— Δὲν ἔχεις πανταλόνι.

Ὁ Ματῆς παρετήρησε τὴν μάμμην του μὲ ἔκπληξιν.

— Εἰμποροῦσα νὰ σοῦ φορέσω τὸ μεσοφούστανό μου, εἶπεν ἡ μάμμη του, μὰ θὰ σὲ πάρουν γιὰ κορίτσι.

— Εἶμαι ἀγόρι! εἶπεν ὁ Ματῆς τεντωθεὶς ὑπερηφάνως.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μάμμη· τὸ ἀγόρι εἶνε ἀγόρι καὶ ἂς εἶνε καὶ μιὰ σπιθαμὴ μονάχα. Αἴ λοιπόν, ἀφ' οὗ δὲν ἔχεις πανταλόνι νὰ πᾷς σὰν ἀγόρι 'ς τὴν ἐκκλησιά, πρέπει νὰ μείνῃς 'ς τὸ σπίτι.

Ὁ Ματῆς ἔμεινεν εἰς τὸ σπίτι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη περίστασις, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιθυμῇ ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς πανταλονίου.

Ἔγινε μεγάλη ἐμπορικὴ πανήγυρις, πολὺ δὲ πλῆθος συνέρρευσεν ἐξ ὅλων τῶν πέριξ χωρίων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου ἔστησαν τὰς σκηνάς των καὶ τὰ μικρὰ θέατρά των σχοινοβάται, ταχυδακτυλουργοὶ καὶ ἄλλοι, τοιοῦτοι. Εἰς ἓν τῶν μικρῶν τούτων θεάτρων παριστάνετο ὁ Ναπολέων μὲ τὸ χρυσοῦν του στέμμα, τὸν βελούδινόν του μανδύαν καὶ τὸ μακρὸν ξίφος του, ἀλλοῦ μία μαύρη πριγκίπισσα ὁδηγοῦσα τίγριν τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἀπὸ τὸ μαργαριταρένιον περιδέραιόν της. Τινὲς ἐκ τῶν χωρικῶν ἔβλεπον ὡς εἰσιτήριον μικρόν τι νόμισμα, ἄλλοι τεμάχιον ψωμιοῦ, ὡὰ ἢ ὀπωρικά.

Ὁ μικρὸς Ματῆς ἤκουσε νὰ γίνεται πολὺς λόγος διὰ τὰ θεάματα αὐτὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὰ θαυμάσῃ.

— Δὲν μπορεῖς νὰ πᾷς, παιδάκι μου, τῷ εἶπεν ἡ μάμμη του.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Ματῆς.

— Ἐκεῖ εἶνε τόσος κόσμος, τόσοι ξένοι, δὲν κάνει νὰ πᾷς χωρὶς πανταλόνι.

Ὁ μικρὸς Ματῆς ἔμεινε συλλογισμένος ἐπί τινα καιρόν, ὁ Ναπολέων, ἡ μαύρη πριγκίπισσα μὲ τὴν τίγριν καὶ τὰ ἄλλα θεάματα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσῃ τὴν περιγραφήν, ἐστηριγγίζετο ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του.

— Τότε λοιπὸν δός μου τὴ φούστα σου.

— Καλά, εἶπεν ἡ μάμμη, γελῶσα.

— Μοιάζω σὰν κορίτσι; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Ματῆς περιφερόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου μὲ τὴν ποικιλόχρωμον φούστα ἡ ὁποία ἐσύρετο εἰς τὸ πάτωμα.

— Διόλου· εἶπεν ἡ ἀγαθὴ μάμμη· κ' ἔπειτα ὁποιον εὕρῃς εἰς τὸν δρόμο εἰπέ του πως εἶσαι ἀγόρι καὶ ὄχι κορίτσι.

— Ναί, ναί, ἔτσι θὰ λέγω! ἀνεφώνησε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε ἕνα ξένον, ὅστις τὸν ἠρώτησε:

— Κοριτσάκι, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῇς ποῦ εἶνε ἡ ἀγορά;

— Δὲν εἶμαι κορίτσι, εἶπε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ Ματῆς, εἶμαι ἄνδρας!

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ξένος γελῶν, ποῦ νὰ τὸ φανταστῶ!

Τὸ παιδίον φθάσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ὅπου ἦτο τὸ πλῆθος, ἐφώναξε δυνατὰ ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Μοιάζω μὲ κοριτσάκι, μὰ δὲν εἶμαι· εἶμαι ἄνδρας!

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀνεκάγχασαν, ἐν ᾧ τὰ παιδία καὶ τὰ κοράσια συνηθροίσθησαν τριγύρω του φωνάζοντα καὶ κτυπῶντα τὰς χεῖράς των.

— Ὦ, ὦ! εἶνε ἡ Μαριγούλα! Ποῦ τ' ἀγόρασες αὐτὸ τὸ ὡραῖο φόρεμα, Μαριγούλα;

[Ἕπεται συνέχεια] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΛΙΜΝΗ ΓΕΝΝΗΣΑΡΕΤ

Συχνὰ εἰς τὰ Εὐαγγέλια γίνεται λόγος περὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ἥτις καλεῖται προσέτι καὶ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος ἢ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Καὶ θάλασσα μὲν τῆς Γαλιλαίας ὠνομάσθη διότι ἔκειτο ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, λίμνη δὲ Γεννησαρὲτ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ μέρους τῆς Γαλιλαίας, τὸ ὁποῖον περιέζωνε τὴν δυτικὴν ὄχθην της· θάλασσα δὲ τῆς Τιβεριάδος ἐκ πόλεως Τιβεριάδος, κειμένης εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην της· τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Ἡρώδης καὶ ὠνόμασεν οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου.

Ἡ λίμνη Γεννησαρέτ, εἶνε κυρίως πλάτυνσις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ὅστις δι' αὐτῆς ἐξακολουθεῖ τὸν ῥοῦν του πρὸς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. Ἡ χώρα ἑκατέρωθεν τῶν ὀχθῶν της εἶνε γραφικὴ καὶ καρποφόρος, καὶ γονιμωτάτη, παντὸς δὲ εἴδους φυτὰ αὐξάνουσιν ἐν αὐτῇ. Καρύαι καὶ ἐλαῖαι καὶ φοίνικες φύονται ἐν ἀφθονίᾳ· τὰ δὲ σῦκα καὶ αἱ σταφυλαὶ διατηροῦνται συνήθως νωπὰ δέκα μῆνας, ἄλλοι δὲ καρποὶ ὁλόκληρον ἔτος· τόση εἶνε ἡ εὐκρασία τῆς τερπνῆς ταύτης χώρας, ὀνομαστῆς διὰ τὸν ζωογόνον καὶ γλυκὺν αὐτῆς ἀέρα.

Τὸ ὕδωρ τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης εἶνε διαυγές, γλυκὺ καὶ ὑγιεινὸν καὶ τόσον ψυχρὸν ὥστε δυσκόλως θερμαίνεται ἐκτιθέμενον εἰς τὸν ἥλιον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θερμοτάτην ὥραν τοῦ ἔτους· περιέχει δὲ μεγάλην ποικιλίαν ἐξαιρέτων ἰχθύων· ἀλλ' ἕνεκα τῆς πτωχείας ἢ μᾶλλον ἕνεκα τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ὀκνηρίας τοῦ λαοῦ ὅστις κατοικεῖ περὶ τὰς ὄχθας της, οὔτε πλοιάριον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὔτε σχεδία καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λίμνης. Οἱ ὀλίγοι ἰχθῦς οἵτινες συλλαμβάνονται ἁλιεύονται δι' ὁρμιῶν, διότι οἱ κάτοικοι τῶν ὀχθῶν δὲν μεταχειρίζονται δίκτυα.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Σωτῆρος κλοῖα διέσχιζον τὰ ὕδατα τῆς λίμνης ταύτης, καὶ δραστηρίως διενηργεῖτο ἐν αὐτῇ ἡ ἁλιεία. Εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ εὗρεν ὁ Χριστὸς τοὺς ταπεινοὺς ἐκείνους ἁλιεῖς τοὺς ὁποίους προσεκάλεσε ν' ἀφήσωσι τὰ δίκτυά των καὶ νὰ γίνωσιν ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης ταύτης περιεπάτησεν ὁ Σωτήρ. Ἐδῶ ἐπετίμησε τὸν ἄνεμον καὶ εἶπε «Σίγα!» καὶ διέταξε τὰ κύματα νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ ἡ σφοδρὰ τρικυμία κατέπαυσεν ἐν ἀκαρεῖ καὶ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν οὐδὲ φύλλον ἐσείετο, ἡ δὲ λίμνη μετεβλήθη ἀμέσως εἰς καθαρὸν κραθρέτην ἐκ τῆς ἐντελοῦς νηνεμίας. Τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ταύτης περιέτρεχεν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων, ἰατρεύων, ἐκτελῶν θαύματα, καὶ κατὰ πυκνὰς χιλιάδας τὸν παρηκολούθει ὁ λαός. Ἐδῶ ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητάς του μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, ἐδῶ ἔκαμε τὴν θαυματουργὸν ἐκείνην ἁλιείαν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταί του δὲν ἠδύναντο νὰ σύρωσι τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἰχθύων, ἐδῶ εἰς τὴν ὄχθην ἔφαγε μετ' αὐτῶν ἰχθῦς ἐκ τῶν ἀγρευθέντων ψηθέντας ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς. Ἐδῶ, πρὸς τὸ βόρειον ἄκρον τῆς λίμνης ἔκειτο ἡ Καπερναούμ, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἀπεκάλει ἰδικήν του πόλιν. Ἐδῶ κατῴκει ὁ Κύριος, καὶ ἐντεῦθεν διεδόθη καὶ ἐξηπλώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὁ λόγος του.

Ἀλλ' ὅπου ἠγείρετο ἄλλοτε ἡ μεγάλη πόλις ἁπλοῦται τώρα σιωπὴ καὶ ἐρημία. Ἐρείπια μόνον διακρίνονται. Διὰ τῶν ἀνασκαφῶν αἱ ὁποῖαι ἔγιναν ἀνευρέθησαν μέρη τινὰ τῆς παλαιᾶς συναγωγῆς, καὶ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τὸ ὁποῖον διέβη ὁ Ἰησοῦς ὅτε παιδίον ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Καπερναούμ. Τὰ πέτρινα ταῦτα λείψανα τοῦ παρελθόντος σκεπάζει πυκνὴ βλάστησις ἀγρίων φυτῶν ὡς νὰ θέλῃ νὰ τα λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν καταστροφήν.

Περιηγητής τις ἐπισκεφθεὶς τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ καὶ περιγράψας αὐτὴν λέγει πλὴν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τὴν νύκτα ἔκαμα περίπατον εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Τί θαυμασία νύξ! Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὄχθην ὀρθοῦνται δύο πανάρχαιοι, μεμονωμένοι φοίνικες. Ἡ ψυχρὰ πνοὴ τῆς νυκτὸς σείει τοὺς κλάδους των καὶ ἀρχίζουν νὰ θροῦν ἡσύχως, τὰ δὲ φλοιοβίζοντα κύματα συνοδεύουν τὸν θροῦν ἀποτελοῦντα θαυμασίαν ἁρμονίαν.

Ἡ Λίμνη Γεννησαρέτ.

Ὑψηλά, εἰς τὸν οὐράνιον θόλον λάμπουν τὰ ἄστρα, σιωπηλά, ὡς νὰ ἤθελον ν' ἀκούσουν τί διηγεῖται ὁ ψιθυρίζων φοῖνιξ, τὰ δὲ σκιρτῶντα κύματα τοῦ διαυγοῦς ὕδατος ἀπεικονίζουσιν ἑκατονταπλασίως τὰ ἐγκατοπτριζόμενα ἄστρα.»

***

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης μέλλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν· ἐν ᾗ ὑπηρετεῖ καὶ ζητεῖ καὶ τὰ ὑποδήματα ἄτινα ἡ Κυρία τοῦ ἠγόρασε πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος.

— Φεύγεις, τοῦ λέγει ἡ κυρία του, καὶ θέλεις καὶ παπούτσια!

— Μὰ κυρία, ὅταν ἔφυγε ὁ Γιάννης δὲν μας εἴπατε πῶς τοῦ ἐδώσατε τὰ παπούτσια 'ς τὸ χέρι;

Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Χρυσομάλλου Πειραιοῦ.

*

Καθαριότης.

Ὁ *Διδάσκαλος*.—Μὰ πῶς εἶνε ἔτσι λερωμένα τὰ χέρια σου, Ἀντώνη; τί ἔπιασες;

Ἀντώνης: — Τίποτε, κὺρ δάσκαλε, δὲν ἔπιασα... μόνον θὰ λερώθηκαν που ἔτριψα τὰ μοῦτρά μου.

Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Σπογγειομένου Πύργου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ,,

Εἰς τὰς θαρινὰς ἐξετάσεις θὰ πᾶς ἀκόμη καλλίτερα, δὲν ἀμφιβάλλω, *Ἐκηβόλε Ἄπολλον*. Πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλε μου ἕως νὰ ἐπιτύχῃς.

Πολὺ δικαιολογημένη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου σου, *Ῥόδον τῆς Ἀνάρου* καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι τοῦτο σοι ἁρμόζει μᾶλλον. Φίλησε μου τὸν φίλον μας Μιχαὴλ καὶ διαβεβαίωσέ τον ὅτι κ' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸν ἔκαμα φίλον.

Εἶπα, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*, ὅτι μόνον τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» δίδονται ὡς βραβεῖα τῶν διαγωνισμῶν καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν ἐξαιροῦνται ὁ 1ος 2ος 3ος 10ος καὶ 13ος. Ἐκ τῶν μὴ ἐξαιρουμένων λοιπὸν 19 τόμων ὅρισέ μου ποίους θέλεις νὰ σοῦ στείλω.

Βλέπεις, *Πουλὶ τοῦ Πίνδου*, ὅτι ὅσαι ἐκ τῶν πνευματικῶν σου ἀσκήσεων ἐνεκρίθησαν ἦλθεν ἡ σειρά των νὰ δημοσιευθοῦν. Ἡ λύπη σου ἦτο ἀδικαιολόγητος.

Ὄχι, φιλτάτη, *Βελούδω Παπαγιάννη*, αἱ ἀνυπογράφως σταλεῖσαι λύσεις δὲν ἦσαν αἱ ἰδικαί σου.

Πολὺ ἀξιαγάπητο κοριτσάκι μοῦ φαίνεσαι ἀπὸ τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν, μικρά μου φίλη *Μαρία Δ. Βυσταρεῖου*. Γράφε μου συχνὰ νὰ μου προξενῇς εὐχαριστήσεις.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Κυανοῦν Ῥόδον*, μοῦ εἶνε διττῶς προσφιλές, διότι μοι ἐνθυμίζει καὶ τὴν ἀδελφήν σου τὴν παλαιὰν μου ἀγαπητὴν φίλην. Πολὺ θὰ χαρῶ ἂν αἱ προσκάθεισαί σου πρὸς ἔγγραφῃ καὶ ἄλλων συνδρομητριῶν ἐπιτύχουν.

Βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ποὺ ἐγνωρίσθημεν ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἴμεθα καλαὶ φίλαι, ἀγαπητή μου *Ἐλένη Δευΐου*. Τὰ 13 φύλλα σοι ἔστειλα· τιμῶνται φρ. 1,50. Φυλλάδιά τοῦ «Πυρειοπώλου» δὲν ὑπάρχουν δυστυχῶς.

Ἡ πρόθεσίς σου, *Ῥωμύλε*, νὰ στείλῃς τὰ φυλλάδιά μου καὶ εἰς τοὺς γονεῖς σου διὰ ν' ἀναγνώσουν τὸ ἔξοχον *Ἐν Οἰκογενείᾳ* εἶνε πολὺ ὡραία. Τοιοῦτον ἀριστούργημα πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ μικροὺς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μεγάλους, καὶ ἀπὸ ὅλους. Διὰ τὰ χέρια σου, χαίρω που ἐθεραπεύθησαν.

Ὦ *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*, καὶ μόνον τὸ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι δέν σ' ἀγαπῶ ὅτι σε περιφρονῶ μάλιστα, μὲ λυπεῖ κατάκαρδα. Κρῖμα ποὺ μ' ἔχεις τόσα χρόνια φίλην καὶ δὲν μ' ἐγνώρισες ἀκόμη κατὰ βάθος. Ἀλλὰ δὲν σου κρατῶ μνησικακίαν, σ' εὐχαριστῶ μάλιστα ἐκ καρδίας διὰ τοὺς θερμοὺς, τοὺς ἐνθουσιώδεις πρὸς ἐμὲ λόγους σου.

Τόπον, τόπον διὰ τὸν χαριτωμένον μου *Παγὸν Τσίρον* ποὺ ἐδιάλεξε τὸ καλλίτερόν του χαρτὶ διὰ νὰ μου γράψῃ τὸ πρῶτον γραμματάκι του· χαιρετίσματα εἰς τὴν σκυλίτσα σου, μικρέ μου φίλε, γράψε ὅμως τ' ὄνομά της καθαρότερα, διότι μιὰ σταλαγματιὰ μελάνης τῆς πέννας σου τὸ ἔκαμε κάπως ἀγνώριστο. Φίλησέ μου τὴν *Εὐτυχῆ Θνητήν*.

Καὶ σύ, *Μέλλων Ποιητά*, καλῶς ὥρισες εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, ἂν καὶ εἶσαι παλαιὸς φίλος. Τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς *Ἡρωϊκῆς Πάργας* ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω· ἐρώτησε τὸν ἴδιον.

Μὲ πολλὴν χαρὰν σε βλέπω πάλιν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, *Μιχαὴλ Δεσποτόπουλε*. Ἡ ἐπιστολή σου μου λέγει ὅτι εἶσαι παιδὶ μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ἐκ βάθους καρδίας σε συλλυποῦμαι, ἀγαπητέ μου *Ἀλέξανδρε Π. Ματαράγκα*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σου *Παναγιώτου Ματαράγκα*. Τὰ συλλυπητήριά μου ταῦτα δὲν ἀποτείνονται μόνον εἰς σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, καλέ μου φίλε, οἵτινες ἔχάσατε τὴν χαρὰν σας καὶ τὸ καύχημά σας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας, τὴν ὁποίαν εὐόρκως ὑπηρέτησε καὶ ὡς πρόξενος καὶ ὡς νομάρχης καὶ ἥτις ἐστερήθη ἐπιφανῆ λόγιον καὶ ποιητὴν τιμήσαντα τὰ ἑλληνικὰ γράμματα διὰ τῶν πεζῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων του.

Ναί, καλή μου *Αἰκατερίνη Κοτσάλη*, ἀφ' οὗ δὲν ἔχεις ἄλλας φίλας νὰ ἴδῃς τὴν «Διάπλασιν» καὶ θὰ σοῦ εἶνε πιστὴ καὶ καλὴ φίλη, καὶ θὰ σοῦ συμβουλεύῃ τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ πρέπον, καὶ θὰ σ' ἀγαπᾷ πολύ, καὶ θὰ σε διασκεδάζῃ ὅταν θὰ σ' ἐπισκέπτεται μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα.

Τόσον ὀλίγα μόνον, χαριτωμένη μου *Θαλασσινή*, γράψε δὰ καὶ δύο τρία λογάκια καὶ ὄχι μόνον τὰς λύσεις ξηρὰ ξηρά.

Ἀπὸ τὰ τόσα ψευδώνυμα ποὺ μοῦ ἔστειλες ἐπροτίμησα αὐτό, *Βόρειε Πόλε*, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει καὶ τὴν ἐκ τῶν βορείων μερῶν προέλευσίν σου.

Θέλει κ' ἐρώτημα ὅτι εἶμαι ἐπιεικὴς εἰς τοὺς μικρούς μου φίλους, *Τέκνον τῶν Λασῶν*, ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τέλεια, ἀλλὰ νὰ προοδεύουν σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ μὲ τὰς ὑδηγίας μου:

Ἐκ τῶν ἕνδεκα ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα μοῦ ὑπεβάλλεις διὰ νὰ ἐκλέξω, *Ἀριστοφόρε Κολόμβε*, ἐκλέγω τοῦτο. Τὰ ὀφειλόμενα δὲν ἔλαβον μέχρι σήμερον· ἐξακολούθει νὰ μοῦ γράφῃς.

Πολὺ εὐχαριστήθην διότι μετὰ τόσον καιρὸν μ' ἐνεθυμήθης, *Εὔσκιε Πλάτανε* καὶ *Ὅμηρε Ποθῆπε*. Εἰς τὸν συμμαθητήν σας *Μουσούρην* εἰπέτε ὅτι πολὺ χαίρω διότι προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου καὶ ὅτι περιμένω καὶ ἰδικήν του ἐπιστολήν.

Ναί, *Εὐφροσύνη Γιαννέ*, ὀρθὴ ἦτο ἡ λύσις· προσπάθησε ὅμως νὰ εὕρῃς καὶ ἄλλας, καλή μου φίλη.

Πολὺν καιρὸν ἔχω νὰ λάβω ἐπιστολήν σου, *Μαγεμμένη Ἀκρογιαλιά*.

Ἡ βαπτιστική σου, ἡ κούκλα τῆς *Ἀνεμώνης τῆς Πεντέλης*, ἡ Κάρμεν νὰ σου ζήσῃ, *Ἄβρα τοῦ Ἠλεκτρικοῦ*. Καὶ νὰ τὰ χιλιάσῃς. Εἰς τὴν κυρίαν *Ἐλπίδα Τοντάκη* λοιπὸν εἰπέ, σε παρακαλῶ, ὅτι τὴν εὐχαριστῶ καρὰ πολύ.

Εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμούς μου εἶσαι δεκτός, *Φοῖνιξ*. Περιμένω λύσεις σου.

Δοξάζω τὸν Θεόν, *Ταχύπου Ὀδυσσεῦ*, ποῦ εἶσθε τώρα ὅλοι καλά. Καὶ εὔχομαι νὰ μὴ ἐαναπατήσῃ πλέον ἀρρώστια εἰς τὸ σπίτι σας.

Εἰπέ, *Τορπίλλη*, εἰς τὸν διανομέα τοῦ Ταχυδρομείου νὰ μὴ πετᾷ εἰς τὴν αὐλὴν τὸ φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ἀλλὰ νὰ σᾶς το φέρῃ ἐπάνω. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκόν του.

Θὰ ἀγαπῶ τὴν *Ἀδελαΐδα* ὅσον καὶ σέ, *Ἀγαμέμνων Ζάχε*. Εἰπὲ της νὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὐτή.

Μετὰ ζωηρᾶς χαρᾶς σ' ἐπαναβλέπω εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου, *Χρ. Σαχελλαρίδη*. Σ' εὐχαριστῶ δὲ διὰ τὰς φιλικὰς προσπαθείας σου πρὸς ἐγγραφήν καὶ ἄλλων.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ψευδωνύμων αὐτὸ προτίμησον, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, καὶ γράφε μου συχνὰ ὅπως θὰ ἔγραφες εἰς τὴν πλέον ἀγαπημένην σου φίλην.

Τὰ παραγγελθέντα βιβλία σοὶ ἐστάλησαν ἐπὶ συστάσει, *Π. Δ. Οἰκονομίδη*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

207. Συλλαβόγριφος.

Δύο γράμματα καὶ ἓν μόριον μαζὶ ἂν ἑνωθοῦν
Ἰχθὺς γεννᾶται μέγιστος μὲ τρομερὸν ὀστοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοπούλου.

208. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πρόθεσις καὶ πρέπει βέβαια νὰ με ἠξεύρῃς.
Ἕνα γράμμα ἂν προσθέσῃς, τὰ ἐντόσθια θὰ μ' εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Λ. Δ. Κοντάκη.

209. Στοιχειόγριφος.

Κεῖται μικρὰ καὶ ἄψυχος ἐν γαλανῇ θαλάσσῃ,
Ὑψώνει κεφαλὴν θεᾶς τὴν κεφαλὴν ἂν χάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιλτιάδου Γ. Ἡσαΐου.

210. Στοιχειόγριφος.

Ὁλόκληρον ἂν μείνω, εὐωδιάζω·
Ἂν μαθηθῶ λιγάκι, ἀγκαλιάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Βιολέττας.

211. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ τοῦ σώματος τὰ μέλη μ' εὑρίσκεις μ' εὐκολίαν.
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς, πόλις 'ς τὴν Ἱσπανίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

212 Ἀμφιβόλοι αἴνιγμα.

Τέσσαρ' ἀδελφὰ ἀγκαλιασμένα
Σ' ἕνα κουτάκι εἶνε κλεισμένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχύποδος Ὀδυσσέως.

213. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ὄλυμπος, ἡ Σάμος, ἡ Ἥρα καὶ ὁ Ἄρης,
προσέτι δὲ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἀρχαῖος Πάρις
σοὶ δίδουν τὰ συστατικὰ ποὺ πρέπει νὰ ζητήσῃς
τ' ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ διὰ νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Ἠλικίου.

214. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον εὑρίσκεις 'ς τὴν Κασσιάνειρα.
Τὸ δεύτερον εἶνε θεὸς εἰς τὴν μυθολογίαν.
Λάθος ἂν κάμῃς, φίλε μου, τὸ τρίτον μου θὰ ἴδῃς.
Τὸ τέταρτόν μου πάθησις, φρικτὸν ἂν τὴν παρίδῃς.
Τὸ πέμπτον μου ἐὰν ζητῇς, διδάσκει εἰς σχολεῖα.
Τὸ ἕκτον εἶν' ἐπίθετον εἰς νοσηρὰ τοκεῖα.
Τὸ ἕβδομον εἶνε καρπὸς, ὅλον τὸν κόσμον τρέφει.
Τὸ ὄγδοον ζωύφιον, τὰ ῥοῦχα καταστρέφει.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίου.

215. Πυραμίς.

\+ Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικα τασταθῶσι διὰ γραμμάτων
\+ + ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ
\+ + + ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.
\+ + + + Αἱ δὲ ὀκτὼ στιγμαὶ τῆς
βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ θὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ ἐξ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα κράτους τῆς Ἀφρικῆς, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἱ ὑπέρανω δύο νῆσον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου.

216. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΕΚΚΑΜΟΟΡΣΣΣ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος φυτοῦ καὶ δένδρου ὀπωροφόρου ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Γ. Μπούμπουλη.

217-219. Κεκρυμμένα ὀνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

1. Ἡ πάρα εἶνε πρόθεσις.
2. Τίμα τοὺς γονεῖς σου.
5. Οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωνος.

220-224. Παγκὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν ἑπομένων λέξεων σχηματίσον ἄλλας τόσας: Δέησις, ἄκων, φάκος, χώρα, ὄπως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

225-226. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *δοῦλος* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἄρχων*.
2. Ὁ *χιτὼν* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πῖλος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

227. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν ἀρχομένην διὰ τῆς γενικῆς Θεοῦ καὶ τελειώνουσαν μὲ τὴν εὐκτικὴν πλέας.

Πορτοκάλιον, εἶθε, πῖθος, σύες, πλέον.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Λασκαράτου.

228. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκβὸς λέξεων: Πρωΐα, γλυκύς, ἄρκνος, νόσος, ζωή, ἀτυχής, βλάβη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλπίδος Κ. Ἀναστασιάδου.

229. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὸ τρίτα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα στρατηγοῦ Ἀθηναίων.

1, Πόλις τῆς Σερβίας. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Βασιλεὺς παροιμιώδης διὰ τὰ πλούτη του. 4, Ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλίας. 5 Ἀθηναῖος στρατηγός. 6. Περιβόητος διὰ τὴν μεγαλοφωνίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκυβόρου.

230. Φωνηεντόλιπον.

Δῶ—κλν—γν—κκ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου.

231. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ο—ωη—α—αιαη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.

232. Γρῖφος.

ΑΝΩ / λύσιν ἐμὲ τ' ἂ δῷ — τήκει / Ἴδῃ μυῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

81. Αὐχὴν (αὖ, χήν).—**82.** Ἡσίοδος (ἴσῃ ὁδός) —**83.** Πρύμνη, προύμνη.—**84.** Ξενοφῶν.—**85.** Ἡ ἄσβεστος. — **86.** Ἦσαν 5 ἄνδρες καὶ 10 γυναῖκες.

87		88	
	ΑΔΑΜ		ΠΑΡΟΣ
	ΔΕΜΑ		ΑΓΙΣ
	ΑΜΗΝ		ΡΙΣ
	ΜΑΝΗ		ΙΣ
			Σ

89—91. 1, Ὁ Ἱέρων τῶν Συρακουσῶν ἐτυράννευσε. 2, Ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ βροντᾷ ὡς ὁ κεραυνός. 3, Ὁ Θωμᾶς ἦτο ἀπόστολος.—**92** Πόνος εὐκλείας πατήρ (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἄνω γωνίας κοχλιωδῶς πρὸς τὰ κάτω, ἐν τέλει δὲ προσαρτῶνται τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εὑρισκόμενα δύο μεμονωμένα γράμματα· τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ πρατάσσεται).—**93—95.** 1, Λονδῖνον. 2, Σοῦσα. 3, Ρώμη.—**96—97.** 1, Ραχή, κακή, καχής, καλής, καλός, κάλλος, ἄλλος, ὅλος, ὄνος, οἶνος. 2, *Ἀρχή*, ἀρχῆς, ἀρχός, ἀράς, ἀρά, ἄρα, Ἥρα, Ἥρας ἥρος, ἥλος, *ἕλος*, *ἑέλος*.— **98—101.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: φῦκος, καρπός, κάλλος, Κάσσος.— **102—105.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς ρυ, σχηματίζονται 8 αἱ λέξεις: ρυπαρά, ρύαξ, χρυσοῦς, δάκρυ. — **106.** ΑΔΦΕΙΟΣ, ΚΑΔΑΜΑΙ (1, ΑΚταῖος. 1, ΔΑρισσα. 3, ΦΔογέρα 4, ΕΔν. 5, ΙΜβρος. 6, ΟΔσις. 7, Σιμωνίδης.)—**107.** ΑΑΡΙΣΣΑ (1, ΣαΔΑμις· 2, ΣάΡΙΣσα. 4, ΛισΣΔεῶν). — **108.** Ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων τινῶν μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὰ κατὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπηρχαιωμένα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν πατερικῶν βιβλίων Κωνσταντινίδου 1895—8717